Ч. 248 Четверъ 16 (4) падолиста 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улица Чарнецкого ч. 8.

Письма принимають ся лишь франковані.

Рекламаціѣ неопечатані вôльні вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Епільоґъ тульоньскихъ торжествъ.

Торжества тульоньскі вже давно проминули, але вôдгомôнъ вôдъ нихъ все ще лунае не лишь по Середземнôмъ мори, де ще плавае российска ескадра, але й далеко по краяхъ Европы. У французскôмъ сенатѣ и палатѣ пословъ вôдозвали ся тѣ торжества ще разъ голоснымъ вôдгомономъ и мусять побôчь иншихъ дрôбныхъ але немало значныхъ фактôвъ звертати пильну увагу на то, що дѣе ся въ декотрыхъ краяхъ Европы. Въ сенатѣ французскôмъ зазначивъ президентъ Шальмель-Лякуръ фактъ, що российска ескадра явила ся на французскихъ водахъ, яко радôстный обявъ и высказавъ переконанє, що симпатія обохъ краѣвъ позостане тревалою. Президентъ высказавъ свôй жаль зъ того, що сенатъ не мôгъ прилучити ся офіціяльно до загальнои радости, яку выкликала гостина российскои ескадры у Франціи, але за то именемъ сенату вôддавъ цареви и его родинѣ повенъ почести поклôнъ та сказавъ, що въ дружбѣ Франціѣ зъ Россією витае надѣю на миръ и запоруку цивілізаціѣ. Сенатъ принявъ ту промову грôмкими оплесками. Подôбне заявленє далось почути такожь и въ новозôбранôй палатѣ пословъ. Старшій вѣкомъ президентъ Блянкъ вказавъ на то, що пôдчасъ российскихъ торжествъ у Франціи довершивъ ся середъ величезного ентузіязму союзъ Россіѣ зъ Францією. Вôнъ пригадавъ депешу царя одушевлену торжественными чувствами и закôнчивъ свою промову тымъ, що Франція може теперь бути спокôйна, позаякъ не стоить сама: она може мати теперь повну надѣю на сповненє своихъ бажань.

Такъ отже проявлений на российскихъ торжествахъ у Франціи чувства и симпатіи дочекали ся теперь офіціяльнои санкціѣ французского сенату и палаты пословъ. Ба що бôльше; теперь довѣдуемо ся перший разъ офіціяльно зъ устъ президента палаты пословъ, що пôдчасъ российскихъ торжествъ довершивъ ся французско-российскій союзъ. Отсе именно и найважнѣйша вѣсть для европейского свѣта політичного. А всежь таки нема ще повнои певности, чи союзъ той заключено дѣйстно на письмѣ, а торжествами тульоньскими надано ему ще лишь бôльшои ваги и свѣтлости, чи есть то лишь союзъ заключеный мовчки безъ всякого дальшого принятя на себе обовязкôвъ; звѣстно прецѣ загально, що якъ самъ царь, такъ и многі вплывові личности на его дворѣ не конче були прихильні формальному заключеню союза зъ Францією.

Але якъ бы й не було, фактомъ есть, що нинѣ межи Россією а Францією есть тѣснѣйша звязь, яка була коли небудь, и що та звязь рôвнаесь майже формальному союзови. Досыть хиба згадати про то розпорядженє французского правительства, котре наказуе французскимъ портамъ принимали всюды российскі кораблѣ военні такъ само якъ свои власні. Тымчасомъ российска ескадра плавае по Середземнôмъ мори и шукае собѣ вôдповѣдного пристановища. Якъ зачувати, веде теперь адміралъ Авелянъ переговоры зъ грецкимъ правительствомъ въ справѣ вôдступленя ѣй якогось догôдного порту. Говорено, що Авелянъ выглядѣвъ собѣ до того островъ Родосъ, котрый однакожь о стôлько есть недогôдный, що на нѣмъ нема подостаткомъ воды до питя. Однакъ жь менша о те, де российска ескадра выбере собѣ портъ, а фактомъ есть, и зъ тымъ треба числити ся, що она хоче конче осѣсти постôйно на Середземнôмъ мори. Есть то плянъ, до котрого стремить Россія вже вôдъ давна: коли ѣй не удало ся зробити собѣ дорогу черезъ Босфоръ и Дарданелѣ, то она пробуе теперь въ иншій способъ и думае осягнути то при помочи Франціѣ, чого немогла осягнути своими власными силами; поки що мае ѣѣ ескадра безпечну опору въ Франціи.

Рѣчь очевидна, що такій станъ рѣчей мусѣвъ выкликати поважні обавы въ найбôльше интересованыхъ на Середземнôмъ мори державахъ, якъ въ Анґліи и Италіи. Вправдѣ гостина анґлійскои ескадры въ Италіи пôдчасъ тульоньскихъ торжествъ въ Италіи мала розвѣяти тѣ обавы въ сѣй державѣ, але мабуть то не зовсѣмъ ѣй удало ся. Здае ся, що анґлійску ескадру не принято зъ такимъ довѣрємъ, зъ такимъ одушевленємъ, котре вказувало бы на якусь тѣснѣйшу звязь мѣжь Анґлією а Италією, бо инакше италіяньскій посолъ Торнієлі не потребувавъ бы бувъ на пирѣ у лондоньского льордъ-мера казати, що Италія не потребувала чей пôдчасъ повитаня анґлійскои ескадры перевертати все до горы ногами, позаякъ ѣѣ дружба для Анґліѣ есть занадто звѣстна. Але суть ще й инші ознаки, котрі кажуть догадувати ся, що межи Анґлією а Италією нема якось дуже тѣсной звязи. Орґанъ кн. Бісмарка Hamb. Nachr. старавъ ся навѣть недавно тому доказувати, що Италія уважае навѣть Анґлію просто собѣ неприхильною и тому старае ся позбутись ѣѣ впливу на Середземнôмъ мори та готова навѣть выступити зъ тридержавного союза и станути по сторонѣ Россіѣ. Кôлько на тôмъ есть правды, годѣ сказати, але фактомъ есть, що въ послѣднихъ часахъ ходила чутка о захитаню ся тридер-

ЛЕОНИДЪ ГЛѢБÔВЪ.

(Посмертна згадка).

Тому пôвтретя року святкували мы 50-лѣтный ювилей літературнои працѣ Леонида Глѣбова. И въ Галичинѣ и въ Россіи пошанували его земляки та бажали ему прожити ще довго на втѣху родинѣ власнôй и тôй великôй родинѣ, що народомъ зве ся. А тымчасомъ не довго вже довелось ему жити. Нема вже нинѣ Леонида, которого поезіѣ зôгрѣвали душу старого и молодого. Нема вже „дѣдуся Кенира (канарка)“, що бавивъ и навчавъ дѣточокъ прекрасными байками, загадками и т. п. Померъ у Черниговѣ въ 67-ôмъ роцѣ житя....

Ще на веснѣ сего року, въ маю, подорожувавъ по Украинѣ письменникъ Олександеръ Кониській и вступивъ до Чернигова въ гостѣ до Леонида. „Кождого разу — каже вôнъ — коли трафляе ся менѣ бути въ Черниговѣ, я не минаю хаты нашого лірика и байкаря, щобы поклонити ся его музѣ и подякувати ѣй. Роблю се не зъ самого тôлько почутя морального обовязку свого; сего потребуе моя душа. Коли я розмавляю зъ нашимъ старымъ поетомъ, якесь побожне почутє переймае мое серце; я чую велику повагу до его таланту, до его могучого духа, а ще бôльше до его благои, глубокои любови до Украины, до людей. Не було въ нѣмъ пиха, нема у нього гордощѣвъ; серце его дыше тепломъ весняного сонця.

Вѣкомъ Леонидъ не дуже ще старый; 67-ый рôкъ мае; але-жь обставины и умовы житєвыхъ „благъ“ и недуга очей зôстарѣли его тѣло, а зъ духомъ нѣчого таки не вдѣяли: „плоть немощна, а духъ бодръ“. Дивлю ся я на сивину Леонида Ивановича и бачу пôдъ нею молоду душу; дивлю ся на его слѣпі очи и бачу въ нихъ ясный розумъ; пôдъ старою шкорою бачу въ наболѣлôй груди украиньске серце, повне свѣжого ліризму. Притаѣвши духа, слухаю, якъ вôнъ читае (звѣстно, зъ головы, бо вôнъ не бачить) свои нові творы, а въ его „Пасѣцѣ“, въ его „Мальованôмъ словѣ“, чую оксамитовый, мягкій, але дзвонкій голосъ молодои музы. И думаю собѣ, гадаю: якимъ ото талантомъ та якою вдачею природа надѣлила свого любимця! Що вôнъ бувъ бы давъ Украинѣ, коли-бъ житє не дало ему стôлько „блага“?

Розмавляючи зъ Леонидомъ Ивановичемъ, я мимо волѣ пытавъ самъ себе: яка сила причипила ся до того, що вôнъ и на семôмъ десятку лѣтъ зберѣгъ горячу любовь до рôдного краю и народа? Менѣ здае ся: нѣщо бôльше, якъ певне самосвѣдомôсть и свѣдомôсть народно-національного идеалу та вѣра въ свою идею. Дôйшовши до такои самосвѣдомости Л. Глѣбôвъ не розвѣювавъ своихъ моральныхъ и духовыхъ силъ, шукаючи, де „ширше та глубше“. Вôнъ „просто“ ишовъ; бо тямивъ, що намъ перше всього треба працѣ позитивнои и дѣйсно можливои; тямивъ, що фраза тôлько затуманюе свѣтъ. Вôнъ тямивъ, що едине розумна основа житя людского можлива праця и робота, вôдповѣдна поступовому шляху до далекого идеалу. Вôнъ тямивъ, що передъ нами нива широчезна и кождому найде ся ту своя реальна частина. Нехай частина буде й не широка; нехай кождый вôзьме свою частину, примѣрявши до неи свою спроможнôсть, тай працюе на нѣй; нехай працюе що дня, кôлько може, не рвучись.... Намъ потрѣбна не рвучôсть, не поривання, а розумна, свѣдома поденна робота; та робота, що йдучи повагомъ, безъ перервы, зберегае здоровле и веселить духа....

Вкôнци — пише ще О. Я. Кониській у своихъ записках зъ подорожи по Украинѣ — подѣлю ся зъ читачами доброю звѣсткою: въ Черниговѣ ладить ся выданє байокъ Л. Глѣбова и окремо его ліричныхъ творôвъ. Се потреба дае ся давно вôдчувати: чимало ліричныхъ творôвъ Леонида стали народными пѣснями. Я зустрѣчавъ освѣченыхъ спѣвачокъ, що запевняли мене, спѣваючи „Стоить гора“, що се народна пѣсня, а тымчасомъ се Леонидова пѣсня. Менѣ се не дивуе. Въ творахъ Леонида не можна не спостерегати властивого украиньскому народови душевного елементу ліричного. Ліризмъ свой, коли хочете, и вôдносины до фактôвъ зъ житя вôнъ высловлюе або горячою сльозою, або ласкавою сатирою, або обома разомъ. Отсе-жь душевна вдача его творôвъ, се душевна вдача самого народу; звѣстно, она въ творахъ Глѣбова культивована вôдповѣдно образованю и розвитку поета, а проте она въ основѣ не перестае бути народною [1].

[1] Гл. „Зора“ ч. 16 зъ серпня 1893.

жавного союза, головно черезъ Италію. Дехто бере навѣть подорожь ґр. Кальнокого до Италіѣ и маючу наступити єго стрѣчу зъ королемъ Гумбертомъ и міністромъ Бріномъ въ звязи зъ тыми поголосками та приписує ѣй велику вагу.

Якъ стоять нинѣ рѣчи на Середземнôмъ мори, годѣ теперь вôдгадати, але здаєсь бути фактомъ, що тамъ лагодять ся теперь якісь важнѣ змѣны, котрѣ треба уважати наслѣдками гостины россійской ескадры у Франціи. Анґлія єсть мабуть тыми наслѣдками также занепокоєна, бо дають ся чути въ нѣй голоси, накликуючѣ правительство анґлійске до скрѣпленя своє и фльоты на Середземнôмъ мори, хоть бы то мало коштувати 100 міліонôвъ фунтôвъ штерлінґôвъ. То суть отже виднѣ, хоч поки що дрôбнѣ наслѣдки гостины россійской ескадры у Франціи.

Въ справѣ выставы краєвои.

Дѣлъ етноґрафічный рускои части Галичины на выставѣ краєвôй, котрый стоить пôдъ проводомъ проф. Володимира Шухевича, буде розмѣщеный на осôбнôмъ просторôмъ горбѣ надъ паркомъ Стрыйскимъ. Горбъ той буде лучити зъ властивою площею выставовою довжезный мôстъ черезъ яръ, що прорѣзує цѣлу велику площу.

На тôмъ горбѣ стане обѣйстє подôльске, коло котрого вже пораютъ ся сѣльскѣ майстры, — дальше обѣйстє надднѣстряньске, котре ладить ся вже въ повѣтѣ рудецкôмъ и готове зъ весною перевезене буде до Львова, — обѣйстє гуцульске вразъ изъ колыбою полонинською, — а кромѣ того єсть повна надѣя, що стане ще четверте обѣйстє зъ повѣтôвъ — Рава-Сокаль.

Посередъ тыхъ чотирохъ типовыхъ загородъ стане церковь изъ звôнницею. Гуцулъ Лесько Ковбчукъ разомъ зъ десятьма другими Гуцулами зъ Яворова, повѣта косôвского, розпочали вже на площи выставовôй будову церкви и гуцульского обѣйстя.

Церковь и дзвôнниця будуть поставленѣ пôсля питомои архитектуры гуцульскои, безъ якого-небудь впливу посторонного, а тымъ будуть мати характеръ чисто народный. Въ церквѣ буде помѣщеный иконостасъ зъ монастиря въ Креховѣ, котрый туды бувъ перевезеный въ минувшôмъ столѣтю зъ монастиря въ Верхратѣ, одного зъ найстаршихъ и найславнѣйшихъ на Руси. Стѣны церкви украсять стариннѣ образы, якѣ находять ся по нашихъ найстаршихъ церквахъ, надто помѣщенѣ тамъ будуть ризы церковнѣ, євангелія, свѣтичѣ, кадильницѣ и таке инше. Се буде справжный археольоґічный музей найцѣннѣйшихъ артистичныхъ церковныхъ предметôвъ, якихъ богато узбиравъ уже въ часѣ своихъ поѣздокъ проф. Шухевичъ, тѣшачи ся сердечною готовостію и помочію якъ нашихъ отцѣвъ духовныхъ такъ и братствъ церковныхъ. Впресвя Митрополитъ давъ позволене на поставлене церкви и на проче.

Въ хатахъ, якѣ ставлять ся, буде представленый нашъ промыслъ домашный въ той способъ, що въ нихъ домороднѣ артисты выконувати будуть на перемѣну рôзнородмѣ выробы, черезъ що весь сей дѣлъ буде въ повнôмъ руху, якій ведесь по нашихъ сѣльскихъ хатахъ.

Такъ цѣлый сей дѣлъ выставы представить невеличку оселю повну житя, посередъ котрои на найвысшôй точцѣ стане народна церковь, украшена рôзнородными археольоґічными церковными позôстанками старины, котрѣ будуть посвѣдчувати правду незабутныхъ слôвъ покôйного наслѣдника престола, Архикн. Рудольфа, що das ruthenische Volk єсть справдѣ ein altes Kulturvolk!

Переглядъ політичный.

Засѣданє Палаты пословъ вôдбуде ся, якъ вже звѣстно, дня 23 с. м.; на порядку дневнôмъ сего засѣданя стоять тѣ самѣ справы, якѣ були на послѣднôмъ засѣданю передъ вôдроченемъ Рады державнои, отже въ першôмъ рядѣ дальша дискусія надъ правительственнымъ проектомъ реформы выборчои и дотычными внесенями, вышовшими зъ ініціятивы поодинокихъ пословъ.

Міністеръ фінансôвъ Пленеръ обнявъ зъ вчерашнымъ днемъ урядоване. Въ своѣй промовѣ до витаючихъ єго урядникôвъ, сказавъ міністеръ мѣжь иншимъ, що єго попередникъ лишивъ фінансы въ добрôмъ станѣ и що вôнъ, яко єго наслѣдникъ вдячный єму за то. Удержанє того стану буде єго задачею.

Міністеръ справъ заграничныхъ ґр. Кальнокій, котрый єсть теперь въ Мілянѣ, перебуде черезъ довшій часъ въ горѣшнôй Италіи. На єго бажанє побачитись зъ королемъ Гумбертомъ, запросивъ єго король на нинѣ до Монцы, де прибуде такожь италіяньскій міністеръ справъ заграничныхъ Брінъ.

Позаякъ розôйшлась була поголоска, що віцепрезидентъ краєвои Рады шкôльнои п. Бобжиньскій думає убѣгати ся о мандатъ посольскій зъ округа Тернопôль-Бережаны, щобы вôдтакъ обняти президію Кола польского, то Presse єсть уповажнена заявити, що дръ Бобжиньскій не думає зовсѣмъ перерывати розпочатои своє дѣяльности на поли реформы шкôльництва въ Галичинѣ.

Петербурзкѣ часописи доносять, що міністеръ скарбу предложивъ комітетови міністрôвъ проектъ выкупу правительствомъ всѣхъ зелѣзниць, належачихъ до головного Товариства россійскихъ зелѣзниць. Лініи: николаѣвска, петербургско-варшавска и нижно-новгородска мають вже зъ Новымъ рокомъ перейти на власность державы.

Зъ Берлина доносять, що станъ здоровля варшавского ґен.-ґубернатора Гурка єсть безнадѣйный. Вôнъ страдає на серце и мучить ся страшно.

Пôсля францускихъ часописей має Испанія предложити другимъ державамъ скликанє межинароднои комісіѣ, котра уложила бы и запропонувала державамъ средства противъ анархістôвъ. Поголоски о застановленю конституціѣ въ цѣлôй Испаніи суть безосновнѣ. Лишь въ Барцельонѣ має бути и дальше удержаный станъ облоги.

Зъ Мелілѣ наспѣла вѣсть, що Кабілѣ напали оногды на область испаньску и почали сильно стрѣляти на мѣсто. Форты испаньскѣ вôдповѣдали пушмами. Канонада тревала цѣлу нôчь а Кабілѣ вернули вôдтакъ на свои давнѣ становища. Matin дôставъ телеґраму зъ Мелілѣ, пôсля котрои Анґлійцѣ зъ Ґібральтару доставляли зброѣ Кабілямъ.

Новинки

Львôвъ дня 15 падолиста

— Громадѣ Вороцôвъ въ повѣтѣ городецкôмъ на погорѣльцѣвъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 300 зр. запомоги.

— Бар. Александеръ Бахъ, бувшій міністеръ померъ дня 12 падолиста въ Унтервальтерсдорфѣ пôдъ Вінеръ-Найштадтъ. Бар. Бахъ родивъ ся 1813 року

Оттакъ ще недавно, бо лишь кôлька мѣсяцѣвъ тому, писавъ Кониській про Глѣбова. Самъ немолодый и оденъ зъ найповажнѣйшихъ Украинцѣвъ та письменникôвъ, а якъ вôнъ тамъ величає Леонида, якъ єго высоко цѣнить, якъ єму жаль, що неодно нещастє стрѣнуло Леонида, якъ бы вôнъ радъ бувъ зберегти ще житє єго для народу на довгѣ лѣта.... И отъ, нема вже дѣдуся Кенира!... И нѣхто намъ єго не заступить....

Леонидъ, по батьку Ивановичь Глѣбôвъ уродивъ ся 19 лютого 1827 р. у Полтавщинѣ, у селѣ Веселому Подолѣ, де тыми часами проживали єго родичѣ Иванъ и Ирина Глѣбовѣ. Село В. Подолъ належало до богатыхъ маєтностей панôвъ Родзянокъ, стародавного украиньского роду, котрый бувъ тодѣ въ повазѣ по Полтавщинѣ. Батько Леонида бувъ у тыхъ панôвъ управителемъ ихъ богатыхъ табунôвъ кôньскихъ, а лучше кажучи, бувъ побратимомъ-порадникомъ добродѣѣвъ Родзянокъ, котрѣ єго дуже любили и поважали и завсѣгды у своихъ господарскихъ справахъ радили ся зъ нимъ.

Було тыхъ панôвъ Родзянокъ двохъ, оба браты, дуже образованѣ на свôй часъ. По смерти свого батька подѣлили ся браты оставшими маєтками. Оденъ зъ нихъ, Порфиръ перенѣсъ ся въ своє село Горбы, кременчуцкого повѣта, и туды забравъ зъ собою и Леонидового батька. Тому то Леонидови, котрого зъ малку знали Льоликомъ, довелось прожити дитячѣ лѣта на селѣ и навчити ся любови до свого народу. Ту навчивъ ся вôнъ читати и писати. Порфиръ Родзянко занимавъ ся дуже щиро выхованемъ молодого хлопця и не жалувавъ на се коштôвъ. Обставины, середъ якихъ живъ Леонидъ на селѣ, були дуже добрѣ и они могли выробити въ нѣмъ любовь до всего рôдного, бо Родзянки шанували давнѣ звычаѣ и не покидали ся народомъ, а Льоликъ живъ у Родзянка наче рôдна дитина.

Въ 1840 роцѣ вôддали Льолика у полтавску ґімназію. Хочь вôнъ бувъ навченый дома дуже добре, але директоръ Капнистъ порадивъ умѣстити Льолика въ 1-шу клясу, щобы вже, мовлявъ, систематично пройшовъ всѣ клясы. У Полтавѣ кватиру Леониду знайшли у добродѣйного, любячого чоловѣка — Василя Степановича Прокофєва. Немало добра улявъ вôнъ у душу Леонида, не кажучи вже того, що пôдъ єго проводомъ Леонидъ вчивъ ся у ґімназіи добре, хочь и не скôнчивъ єѣ, бо захорѣвши, вышовъ зъ семои клясы (1848 р.) Проживши дома у своємъ хуторѣ, на березѣ рѣки Каламлика, мѣжь селами Горбами и Сидорами, и укрѣпившись въ здоровлю, Леонидъ Глѣбôвъ поступивъ въ нѣжинскій лѣцей, котрый и скôнчивъ въ 1855 роцѣ. Вôнъ спершу готувавсь вступити на лѣкарскій факультетъ у Кієвѣ, але встигнути сего єму не довелось и доля повернула єго у лѣцей.

Служити Леониду Глѣбову выпало учителемъ: перше у Чорнôмъ-Островѣ на Подолю, а потôмъ зъ 1858 до 1863 року въ черниговскôй ґімназіи. Про житє єго въ сихъ мѣстахъ слѣдъ сказати, що єго тутъ дуже любили и поважали не тôлько товаришѣ, але й усѣ знаємѣ, а найпаче ученики за єго добрôсть и за те, що вôнъ гарно и занятно оповѣдавъ имъ про людей и землю.... На своємъ вѣку довелось єму таки богацько перебути усякого лиха: ще ґімназіястомъ збувъ ся вôнъ свого выхователя и добродѣя Порфира Родзянка, котрый померъ въ 1844 р. Батько єго померъ въ 1851 р. тежь нагло вôдъ горячки, котру здобувъ, провалившись у воду, переѣздячи по леду Днѣпра. Черезъ два роки тежь упокоилась єго порадниця мати. И Леониду Глѣбову вже яко учителю трафилось у Черниговѣ такъ здорово захорѣти, що думали, не одужає, и хочь вôдъ сеи хоробы поправивъ ся, але зъ того часу ставъ слабовати на очи, а се вже таке тяжке лихо, що позбавило рôдный край дуже богацько цѣкавыхъ байокъ и иншихъ писань.

Выбувши зъ учительства не по добрôй воли, а по приказу старшихъ, Леонидъ Глѣбôвъ прожива ъ де-кôльки рокôвъ у Нѣжинѣ, у свого тестя, протоєрея отця Федора Бордоноса, зъ котрого донькою, Параскевою, оженивъ ся вôнъ ще въ лѣцеѣ, и котра скоро по переѣздѣ сюды, въ Нѣжинъ, вмерла. Тымъ часомъ, ґубернаторъ дозволивъ Леониду Глѣбову знову переѣхати у Черниговъ и принявъ навѣть на службу у свою канцелярію, а потôмъ (1867 р.) дозволивъ узяти мѣсце управителя земскои друкарнѣ. Отъ на сѣмъ то мѣсци проживавъ до смерти Леонидъ Ивановичь, одружившись у друге, зъ невеличкою своєю родиною: — дружиною Параскевою Василевною

Скôнчивши студіѣ правничѣ у Вѣдни, отворивъ 1847 канцелярію адвокатску. Тогдѣ належавъ до вольнодумцѣвъ, але пôзнѣйше перейшовъ до реакціи. Покликаный до кабінету Доблъгофъ Вессенберґъ, одержавъ теку судôвництва, однако вскорѣ подавъ ся до димісіѣ. Другій разъ покликано его зновъ до міністерства Шварценберґъ Стадіонъ, а пôзнѣйше (1849 року) ставувъ бар. Бахъ на чолѣ міністерства справъ внутрѣшныхъ и вѣвъ его до року 1859. Напрямъ правительства зъ часôвъ Баха бувъ чисто централістичный. Въ роцѣ 1854 одержавъ Бахъ титулъ барона.

— **На памятникъ Маркіяна Шашкевича** надôславъ дръ Окуневскій зъ Городенки 15 зр., призбираныхъ въ рускôй читальни въ Городенцѣ и п. Семенъ Кульчицкій, пресвитеръ зъ Перемышля 4 зр. 50 кр. въ дрôбныхъ складокъ мѣжь пресвитерами. — П. Йос. Кишакевичъ богословъ зôбравъ межи питомцями тутешнои духовнои семинаріи 18 50 зр на ту саму цѣль.

— **Новый дôмъ приходскій** при церквѣ св. Параскевы у Львовѣ почавъ будувати ся въ сѣмъ роцѣ. Буде се обширный и выгôдный будынокъ, въ котрôмъ найде ся также помѣщене и для дяка, що доси его не мавъ. Заслуга, що прийшло до будовы сего дому, належить ся о. Василевскому, котрого заходами перебудовано ерекціональнѣ будынки при церквѣ св. Петра и Павла у Львовѣ.

— **Загальнѣ зборы** членôвъ „Народного Дому“ у Львовѣ вôдбудуть ся дня 8 грудня с. р.

— **Въ Тернополи** збирають ся мѣсцевѣ Русины поставити Народный Дôмъ, де бы всѣ тамошнѣ численнѣ и дѣяльнѣ товариства могли найти свое пристанище. Такожъ завязавъ ся тамъ послѣдними часами аматорскій хоръ зложеный зъ мѣщанъ и интеліґенціѣ и товариство драматичне, котре свою вôдъ кôлькохъ лѣтъ перервану працю розпочало на ново.

— **Войсковѣ ґарнізоны** зъѣдує теперь комендантъ львôвского корпусу кн. Віндішґрецъ. Звидѣвъ вôнъ уже Станиславôвъ, а незабавомъ поѣде и до Чернôвцѣвъ.

— **До ц. к. Дирекціѣ руху зелѣзницѣ** державныхъ у Львовѣ прийшло такъ богато подавъ о посады низшихъ катеґорій, що Дирекція и за цѣлый рôкъ не буде могла роздати посадъ всѣмъ, котрыхъ собѣ занотувала. Тому рѣшила вôдкидати всякѣ дальшѣ подання, внесенѣ петентами, котрѣ не мають укôнченои ґімназіѣ або реальнои школы. Подає ся се до вѣдомости всѣхъ тыхъ, що думають старати ся о яку посаду при зелѣзници; всюды теперь тѣсно...

— **Пригода.** Въ будынку театральнôмъ у Львовѣ частина зелѣзнои баріеры въ ґалеріѣ першого поверха, неприкрѣплена добре, урвала ся и впала на двохъ людей. Зранила тяжко въ голову управителя будынку п. Тіссота и сторожа Ивана Роговиньского. Сторожеви розбила чашку досить небезпечно. Обомъ дали заразъ помôчь лѣкарѣ зô стаціѣ ратунковои у Львовѣ.

— **Холера.** Зъ дня 12 с. м. осталося хорыхъ 14, дня 13 с. м. занедужало ще 6 особъ, выздоровѣло 4, отже лѣчить ся ще 16.

— **Дрова** подорожѣли не лише у Львовѣ такъ, що за сягъ треба платити 18 зр., але й въ Станиславовѣ такъ само дорогѣ дрова. Вправдѣ тамошне товариство торговельне законтрактувало въ охрестныхъ лѣсахъ досить дерева въ сягахъ, але зъ причины злыхъ дорôгъ нѣякъ не можна привезти ихъ до мѣста.

— **Спроневѣрене.** Зъ Перемышля доносять: Игнатій Смутный, книговодець у фабрицѣ п. М. Дорнвальда, спроневѣривъ своему панови 6000 зр. Слѣдство судове веде ся.

— **Нечуване обманьство** выкрыла поліція въ Римѣ. Пôдъ проводомъ француской ґрафинѣ Ст. Арно, фальшивого князя Фосколько ді Буетелльо и літерата Мартінуччі цѣла шайка обманцѣвъ въ безличный спосôбъ надуживала побожного привязаня католикôвъ рôжныхъ краѣвъ до Головы церкви католицкои. Обманцѣ ширили поголоску, що Папу Льва XIII не такъ правительство италійске держить у Ватиканѣ, якъ радше масоны держуть его тамъ, и то масоны зъ-помѣжь духовеньства его. Они держуть нѣбы то правдивого Папу въ льохахъ Ватикану, а той що сидить на тронѣ папскôмъ то зовсѣмъ не Левъ XIII Тому товариство тыхъ обманцѣвъ збирало грошѣ, щобы добути Папу зъ тои страшнои неволѣ, въ якôй находить ся. Коли у Ватиканѣ дôзнали ся о тыхъ фальшивыхъ поголоскахъ, заразъ увязнено ту трôйцю обманцѣвъ. Ґрафиня Арно мала у своимъ мешканю дуже богато устроену каплицю, въ котрôй бувъ нѣбы то чудотворный образъ, що до людей промавлявъ. А то не образъ промавлявъ до людей, тôлько оденъ зъ обманцѣвъ сѣдавъ собѣ за него и балакавъ. „Князь Фосколько“ удававъ посла републики Гондурасъ и вѣвъ „интересъ“ зъ ордерами. При ревізіи въ его мешканю найдено звыше сотку всякихъ ордерôвъ. Обманенѣ, переважно францускѣ священики, такъ вѣрили штучкамъ обманцѣвъ, що противили ся увязненю ихъ и казали, що то поліція италійска порозумѣла ся зъ масонами. Навѣть просили короля Гумберта о увôльнене увязненыхъ. Розумѣе ся, нѣхто ихъ не послухавъ, бо тыхъ обманцѣвъ знала вже поліція вôдъ давна.

— **Молоденькій король испаньскій,** котрый має сѣмь лѣтъ, вже вынятый теперь зъ пôдъ опѣки женщинъ, котрѣ доси его выховували, а дôставъ за учителѣвъ мужчинъ. Головнымъ учителемъ его именовано ґенерала Жове Санчіза, котрый на выразне бажане королевы реґентки буде жити въ палатѣ коло свого выхованця. Головный учитель молоденького монарха есть ґенераломъ артилеріѣ.

— **Жидôвъ на цѣлôй земли** есть 7 до 8 міліонôвъ, зъ чого 4 міліоны припадає на саму Россію. Дальше найбôльше есть ихъ въ Австріи, де въ самôй Галичинѣ есть ихъ 700.000, значить: на 9 христіянъ припадає у насъ оденъ жидъ. Въ Чехахъ есть ихъ 100 000, а на Угорщинѣ до 700 000. Въ Прусахъ жие ихъ до 400.000, дальше йде Анґлія, Голяндія, Франція, Италія, Швайцарія, Бельґія, Данія, Швеція, а лише кôлькасотъ есть ихъ въ Норвеґіи. На цѣлôмъ пôвостровѣ піренейскôмъ есть ихъ лише 1500.

— **Повѣнь въ Японѣ.** Було и въ Японѣ таке лихо, якъ и въ насъ. Тамъ пôдчасъ послѣднои повени сего року згинуло 532 людей, а крôмъ того бракує 477. Вода знѣвечила 3.772 домôвъ и 34 мостôвъ. 144 кораблѣвъ утопило ся.

— **Катастрофа въ Сантандеръ,** котру мы недавно описали, представляє ся ще грôзнѣйше пôсля новыхъ вѣстей. Выбухъ и огонь знѣвечивъ 65 камениць, вôдразу. Мѣсто наняло нурцѣвъ, котрѣ пôрнали въ море и тамъ на корабли на днѣ моря, найшли ще скринѣ зъ динамітомъ, що не выбухъ. Якъ о тôмъ люде довѣдали ся, почали втѣкати на села И справдѣ мѣсто теперь майже пусте. Нурцѣ найшли на днѣ моря цѣлѣ стосы трупôвъ, а все купами по 15 до 25 особъ Кôлько людей згинуло, годѣ буде докладно вывѣдати ся, бо море порозносило трупы. Страту въ грошахъ обчисляють на двайцять міліонôвъ франкôвъ. Якъ свѣтъ свѣтомъ, ще такого страшного выбуху динаміту не було. Анархістôвъ, котрыхъ пôдозрѣвають, що то для нихъ привожено динамітъ, буде судити судъ военный.

† Посмертнѣ вѣсти.

— **Дръ Викентій Хлопецкій,** адвокатъ въ Самборѣ померъ нагло дня 12 падолиста. Покôйный тѣшивъ ся въ мѣстѣ загальною симпатією и великимъ поважанемъ у всѣхъ народностей. Въ житю нашôмъ народнôмъ бравъ вôнъ вôдъ двацяти лѣтъ живу участь. Утрата покôйного тымъ тяжша, що смерть перетяла пасмо житя чоловѣка въ найкрасшôмъ вѣцѣ, бо мавъ всего 40 лѣтъ. Посѣлôсть свою въ Бережници записавъ покôйный братови Володимирови.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 15 падолиста. Дневникъ розпоряджень войсковыхъ оголошує: Є. Вел. Цѣсарь надавъ командуючому ґенералови кн. Віндішґрецови велику ленту ордера Леопольда зъ военною декораціею. — Померъ тутъ членъ Палаты панôвъ бар. Кеніґсвартеръ.

Міляно 15 падолиста. Вчера по полудни приѣхавъ тутъ ґр. Кальнокій рôвночасно зъ вертаючимъ зъ Монцы Ніґромъ. Вечеромъ давъ Ніґра обѣдъ въ честь ґр. Кальнокого.

Монахôвъ 15 падолиста. На вчерашнôмъ пополудневôмъ пирѣ въ честь молодои пары тоаставъ князь-реґентъ въ честь Є. Вел. австрійского цѣсаря и молодои пары а Є. Вел. Цѣсарь австрійскій въ честь князя-реґента. Опôсля вôдбуло ся представлене театральне въ придворнôмъ театрѣ.

Парижъ 15 падолиста. Казимиръ Періе выбраный провізоричнымъ президентомъ Палаты послôвъ.

и сыномъ Олелькомъ, котрый щиро доглядавъ поетичныхъ творôвъ недужого батька, помагаючи выявляти ихъ на свѣтъ Божій.

Скажемо теперь де-що про письменьство Леонида. Було ранѣйшь говорено, що паны братя Родзянки належали до освѣченыхъ людинъ свого вѣку: Аркадій, звѣстный якъ россійскій поетъ, а Порфиръ, выхователь нашого байкаря, добре знавъ музику и гарно гравъ на скрипцяхъ. Проживаючи межи ними, яко рôдна дитина, Леонидъ завсѣгды бувавъ при ихъ розмовахъ про письменьство, и користувавъ ся до тогожъ богатымъ книгозборомъ. Черезъ се то й самъ Глѣбôвъ рано почавъ складати стихи. Книжечка его стихôвъ, ще якъ бувъ вôнъ у шестôй клясѣ (1847 р.), выдана у Полтавѣ Прокофѣевымъ. А вже-жь, усе, що було по украиньски въ книгозборѣ, Глѣбôвъ прочитавъ; Кобзаря-жь, якъ тôлько надруковано, привѣзъ Глѣбову Родзянко. Зъ великою цѣкавостею, признає се самъ Глѣбôвъ, читавъ вôнъ въ саду пôдъ любимымъ яворомъ, сю книжку. Якъ додамо, що у Полтавѣ зустрѣчавъ ся Глѣбôвъ зъ поетомъ Чужбиньскимъ, знавъ его творы, то недивно стане, що отсе все повернуло Глѣбова на те, що треба писати по украиньски, и що у него до сего есть хистъ.

Ще въ ґімназіи вôнъ задумавъ зробити ся украиньскимъ байкаремъ и першѣ свои байки зложивъ у себе на хуторѣ. Почавъ же друковати байки и др. стихи зъ 1853 р. въ „Черниговскихъ Вѣдомостяхъ“ ажь до выхода „Основы“, де й ставъ помѣщати свои писаня. Въ 1861, 2 и 3 рокахъ выдававъ Глѣбôвъ въ Черниговѣ тыжневу часопись „Черниговскій Листокъ“; дуже цѣкава ся часопись и богато попрацювавъ надъ нею самъ Глѣбôвъ, бо въ такôмъ маленькôмъ мѣстѣ, якъ Черниговъ, трудно знайти помôчникôвъ, отъ и треба було самому писати геть чисто усе, навѣть выправляти корректуру. Опрôчь байокъ и стихôвъ, Глѣбôвъ, що дуже любивъ театръ, написавъ комедію: „До Мирового“, котра й доси не надрукована. Вперше ставъ пôдписувати ся Глѣбôвъ псевдонімомъ Кениръ у „Листку“. Взявъ же вôнъ сей псевдонімъ отъ зъ якого выпадку: якось батько его привѣзъ изъ города на хуторъ такого спѣвуна кенира (такъ на Украинѣ звуть самця канарки), що всѣ сусѣды сходились слухати его спѣвъ — и черезъ се прозвали старого Глѣбова Кениромъ, а далѣй прôзвище се перейшло и на нашого Леонида Ивановича.

До послѣднои хвилѣ житя не забувавъ вôнъ на нашѣ галицкѣ выдавництва, якъ „Дзвінокъ“ и „Зорю“ и бувъ имъ однымъ зъ найлучшихъ помôчникôвъ. Якъ цѣннѣ були именно его байки для дѣтей, свѣдчить се, що ихъ перекладають теперь на ческе. А вже Русины повитають певно дуже радо выдане всѣхъ творôвъ безсмертного поета, для котрого отся наша посмертна згадка нехай буде щирою сльозою, що зросила его свѣжу могилу.

Надôслане.

Зъ редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ З. Левиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.